

гледахме сутринѣта помѣщението на тази змия, и я намѣрихме мъртва съ голѣма рана на главата. Мишката, напротивъ, бѣше жива и, седнала замислено въ единия жгълъ на клетката, наблюдаваше убития отъ нея неприятель. По малкото животно не се забелязваше нито следа отъ нараняване; то дори бѣ и позакусило отъ месото на змията. Мишката, очевидно, бѣше скочила на тила на змията, вкопчала се здраво въ него и по такъвъ начинъ умъртвила грамадното влѣчуго. Тя бѣ отхапала отъ врата на змията голѣмъ кжсъ месо. Жалко, че не бѣхме свидетели на тази храбростъ на мишката, но оттогава ние не давахме вече мишки за храна на змиитѣ.

Между влѣчугитѣ често произлиза борба за хвърлената имъ плячка, и не рѣдко се случва, презъ време на тази борба малкитѣ змии да ставатъ жертви на по-голѣмитѣ; пада жертва, разбира се, и животното, за което тѣ сж се борили. Азъ често съмъ ималъ възможность да наблюдавамъ, съ какво ожесточение се биятъ помежду си тѣзи лакоми гадини за пляката. Веднажъ имъ хвърлихъ единъ малкъ мъртъвъ заякъ. Спуснаха се едновременно четири доста голѣми змии-боа. Трудно е да се опише, каква жестока борба се завърза помежду имъ. Първа сграбчи жертвата срѣдната по-голѣмина змия. Но тя не можа да задържи заяка нито секунда, тъй като върху нея се нахвърляха две други — и въ мигъ и тритѣ змии се сплетоха на едно кълбо и яростно се мѣтаха на всички страни изъ клетката. Когато главата на една отъ змиитѣ се оказа въ устата на друга, азъ поискахъ да туря край на борбата имъ, като ги раздѣля. Но тѣ отведнажъ се насочиха съ широко разтворени челюсти срещу менъ и азъ бѣхъ принуденъ да се не бъркамъ повече въ тѣхната разпрания. Борбата продължи цѣли три часа, и после, изморени, змиитѣ се разпълзѣха на разни страни. Чакайки като че ли този моментъ, четвъртата змия, най-малката отъ тѣхъ, се нахвърля на свой редъ върху заяка. Тя започна да го по-